

om din egen Bror! . . . Jeg vilde næsten ønske, vi aldrig var kommen hertil. For jeg synes, dette her er stygt.“

Hendes Ord gjorde ham tavs. Og da han saa, at hun kom til at græde, skammede han sig virkelig.

Han satte sig igen hos hende og lagde Armen om hendes Liv.

„Ja, det var grimt af mig! Og nu la'r vi Johannes i Fred og snakker om noget andet!“

Men hans Kærtegn standsede ikke hendes Graad.

„Jeg kan ikke gøre for det, Povl . . . Saa snart du er borte, kommer der en saadan Angst over mig. Og jeg synes, alting er bleven saa uhyggeligt, siden du og Johannes blev Uvenner. Der gaar snart ikke en Dag, uden at Børnene spørger om, hvorfor Farbror ikke kommer. Og jeg veed ikke, hvad jeg skal svare. Du selv gaar omkring og ser ud, saa man kan blive bange for dig.“

„Ja, jeg er en stor Slyngel! Men nu skal jeg love dig, at jeg imorgen den Dag skal tage over til Johannes og tilbyde ham Forlig. Jeg vil sige til ham, at han for din Skyld maa glemme den Historie. Er du saa tilfreds?“

Hun tog hans Hoved mellem sine Hænder og kyssede ham.

„Gud ske Lov! Nu synes jeg, alting er, som det skal være! . . . Og nu skal du faa dit Brev!“

I en aaben Konvolut laa et Hefte af et bekendt københavnsk Maanedsskrift, hvori Doktoren havde faaet optaget et Afsnit af sin „Levelære“, som han stadig arbejdede med. Det var første Gang, han fik noget trykt, saa Heftet havde været ventet med stor Spænding.

„Til Lykke!“ sagde hun og kyssede ham igen. „Jeg har naturligvis ikke kunnet dy mig for at kigge i det. Det ser rigtig pænt ud.“

Lidt efter pakkede hun hurtig sine Sysager sammen for at gaa i Seng. Hun havde pludselig følt sig ilde.

Doktoren, der mærkede hendes Uro og saa, hvor bleg hun var bleven, sprang op.

„Er det Barnet?“

Hun nikkede.